

Jiná fantasy

KANA

Štěpán Burda



ilustrace: Tadeáš Kříbek
jazykové korektury: Ivan Burda

KANA

Věnováno Zuzce Čerpákové

Po pokoji se válely hračky a do okna bubnoval déšť. Takový že ihned na kůži nepromoknete, ale rozhodně se vám nechce jít ven. Kapky líně sklouzávaly po skleněných tabulkách a hledaly si cestičky dolů k rezivějícímu okapu, kdysi natřenému na červeno. Barva se z něj v puchýřcích odlupovala.

Klep, KLEP.

Chlapec se znuděně otočil v posteli a bezmyšlenkovitě sledoval předměty bez života, s nimiž si už pár týdnů nehrál. Ležely na zemi, jedna hračka přes druhou, tak jak je tam zanechal. Jako polámané smrkové kmeny v lese po silné vichřici. Poslouchal šumění deště, jehož hlas zesilovaly občasné náporů větru, opírající se do skleněných tabulek oken.

Klep, klep, klep a klep.

„Zatracenej barák. Barabizna stará...“ Nadávku ztlumil polštář, do kterého třináctiletý vtiskl obličej. V domě bydleli od nepaměti, dříve ještě se starými rodiči, a poté, co odešli, nejprve babička a pak děda, zůstal s matkou, otcem a dvěma bratry.

KLEP, KLEP a KLEP, znovu se ozvalo tlumené klepání, které jako by vycházelo ze stěn samotného domu, jenž kdysi dávno, postavil chlapcův děda.

Zadíval se na počítač, který opuštěně stál na stole. Krabice – obrazovka na něj hleděla černým zakaleným okem, avšak že je v pohotovosti ho opět přenést do světa her, prozrazovala svým menším oranžovým očkem, které neúnavně svítilo do neosvětleného pokoje, jako by hlásalo *jsem připraven!*

Klep, KLEP, KLEP a KLEP.

Postel zaprotestovala, když se vymrštil na okraj, seděl a držel se pelesti: „Už mě to klepání fakt sere!“ křikl, až se jeho hlas odrazil od stěn. „Kurva!“ Ulevil si nahlas. Věděl, že nikdo není doma, rodiče jeli na nákup do blízkého města a mladší i starší bratr je doprovázeli. Zůstal doma sám. Z trucu.

Obrazovka se rozsvítila, nasadil si sluchátka a zesílil zvuk, aby další tůkání, které vycházelo odkudsi z nitra domu, z neurčitého zákoutí dvoupatrové stavby, nemusel poslouchat.

Něco zaškrábalo na dveře vedoucí do sklepa. Ozvalo se psí zavytí. Znovu. Nebyl však nikdo, kdo by mu naslouchal.

Vrátil se z venku, s dobrým pocitem. Už sice ven nechodil tak často jako dříve, raději usedal před počítačem, ale dnes to stálo za to. Naplňoval jej příjemný pocit a těšil se na svačinu.

„Jak bylo venku?“ zeptala se maminka.

„Dobře.“

„Co ve škole?“ další z matčinych otázek se ozvala zprava. Stála u dřezu a umývala nádobí. Jeho maminka by se dala nazvat *ta pravá hospodyňka*. Ráda se starala o dům, o své děti i manžela.

„Dobré,“ odpověděl černovlasý klučina a zpracovával krajíc se šunkou. Usmíval se a hřál ho příjemný pocit. Myšlenkami byl opět v parku, kde asi před hodinou velkým kamenem zničili ještě s kamarádem jednu z laviček. Starších laviček, natřených žlutou barvou, na niž se usazovaly lišejníky, protože na lavičku málo kdy někdo sedával. Od toho dne však na ni už nesedal nikdo. Na šedé desky, z nichž se loupaly šupiny žluté barvy, jako zvětralý pergamen, dopadala tmavá dlažební kostka a s praskotem třísek je rozbíjela. Znovu to měl před očima. Ani nevěděl proč, ale něco zničit mu činilo jakousi podivnou radost. Tenkrát se ještě nepozastavil nad tím, kolik muselo dát práce lavičku vyrobít. Dnes by to neudělal.

Poslední hlt černého čaje s medem, zasunutí židle a předání prázdného talíře s několika drobků mamince. „Jdu do pokojíčku,“ odpověděl na otázku.

„Počítač nezapínej.“

„Černý, Černý!“ vítal maminčin hlas psa, kterého kluci přivedli z procházky. Byla sobota, sluneční podzimní den. „Pojď, sém,“ s radostí hlase volala svého psa, odložila metlu, která zašustila v červeném listí přísavníku a pohládila ho. Měla jej upřímně ráda.

„Kde jste s ním byli?“

„Tak jako vždycky,“ odpověděl mladší světlejší bratr a už asi s o pět let starším sourozencem sahal po dřevěných štítech a řemdičích, jejichž hlavice byly z ponožek vycpaných novinami. Oba je vyrobil starší z dvojice po vzoru, který obkoulal na letním skaut-

ském táboře. Po dlouhá následující léta, jeho posledním skautským táboře. Souboj započal.

Chvilé, kdy čekal, než přijdou rodiče, respektive doufal, že přijdou co nejpozději, protože dnes byly třídní schůzky a jaksi tušil, s čím přijdou. Bylo mu jasné, že si to úča nenechá pro sebe. Upřímně, ani se nedivil, ale raději by byl, kdyby mlčela. Čas si zkracoval hraním na počítači, jenže se dnes do světa středověkých armád válčících o území nemohl jaksi ponořit. Rušily jej myšlenky a představy, jak bude vypadat příchod rodičů.

Ze sklepa se ozvalo opět zaškrábání. Vypl reproduktory, červená dioda pohasla a zastrčil do počítače jack sluchátek. Pak si sluchátka nasadil si sluchátka, aby nemusel poslouchat štěkot a škrábání na dveře, které oddělovaly Černého jako nepřekonatelná překážka mezi dvěma světy – tmavým sklepem, chodbou kde měl pelech, a zbytkem domova. Venku byla hnusně šedá obloha, nízké mraky připomínající podivnou ocelovou pěnu, se kroutily nízko nad zemí, každou chvílí připravené chrlit natráveniny svých odulých břich.

Klep, Klep a Klep.

Neslyšel. Nepravidelné klikání myši, narušovalo jinak ticho domova. Občasné psí zaštěkání, poslední skřípot drápů Černého na dřevěné dveře sklepa, které už seškrábaly v křivých rýhách bílý lak a vytvářely mělké brázdy na povrchu desek ze smrkového dřeva. Důkazy nespravedlnosti, které vodou nikdy nesmyjete.

KLEP.

Venku se zvedl vítr, přivanul rudý list psího vína a přitiskl jej tváří ke skleněné výplni okenního rámu. Kluk vzhlédl od počítače a zpozoroval kus květeny, právě v okamžiku, kdy na obrazovce skončila jedna z bitev odehrávající se v časech, ve kterých muži chránili své domovy, anebo naopak dobývali cizí území s meči a kopími v rukou.

Klep. Kovově zazněla trubka ústředního topení, která mizela u stropu místnosti. Svráštěl obočí a hleděl přesně do míst, kde kus železa pohlcovala zeď. Čekal. Jen venku skučel vítr, jinak ani hlásky.

Černého už to také zřejmě přestalo bavit, možná se stočil do klubíčka v košíku s šedou dekou, u zdi tmavé chodby, kde mu občas dělávala společnost žárovka, bez mrknutí osvětlující žlutým teplým světlem, většinou stíny ztmavlou chodbu.

„Do prdele, co to furt klepe?!“ odsunul židli, a aniž by pozastavil rozehranou partii, stoupl a hleděl na krémově natřenou trubku, pokračující při stěně do ložnice jeho rodičů. V uších mu ještě doznívalo Klep, KLEP, KLEP a klep.

Vyběhl po bytelných schodech, zdobených imitací nazelenalého mramoru do patra nad sebou. V mezipatře zahlédl *malou polní*, jak říkal jeho mladší bratr chlebníku ze zelené pevné látky, v níž nosil potřebné věci do skautu. Právě dnes byl na jedné z každotýdenních schůzek a zřejmě si ve spěchu somradlo doma zapomněl. Proběhl kolem chlebníku tak rychle, že už dál nepřemýšlel, zda ho sourozenec postrádá nebo ne.

Klep, KLEP.

Otevřel prosklené dveře, které pokaždé zavrzaly v pantech. Manželská postel, skříň, otcův stolík, do jehož zásuvek měl zakázáno chodit, opuštěné, roztažené šedé žehlicí prkno s hromádkou vyžehlených a do komínku poskládaných utěrek. Zaměřil se na trubku ústředního topení, která pokračovala při zdi, do níž se u stropu zanořovala a pokračovala až úplně nejvýš. Na půdu. Bez mrknutí jí chvíli pozoroval. Čas zpomalil, ticho se rozléhalo prázdným domem.

KLEP, klep!

Chlapec vyděšením nadskočil a ve snaze neztratit rovnováhu se zachytil dveřního rámu. „Co to je? Někdo si ze mě dělá prdel nebo co, kurva?!“ Sprostými slovy zaháněl podivnou úzkost a zároveň si dodával odvahy. „Je někdo doma?“ Zakřičel do chodby. Nic. Ani Černý se neozval a nechal jej napospas samotě. „Haló, kdo to klepe na to topení?“ Tatík kluky občas přivolával tak, že na žebra radiátoru zaklepal něčím kovovým, a oni přiběhli. To ale nebyl tento případ. Ohlédl se přes rameno do ložnice. Židle, kde otec sedával za svým pracovním stolem, byla prázdná. Jen šedivé tepláky, přehozené přes opěradlo trpělivě čekaly, až si je někdo natáhne.

Klep!

Přitiskl se ve strachu k dveřní zárubni a vzhledl ke stropu chodby. Sledoval dřevěné padací dveře, co vedly na půdu, která pro něj představovala jedno z tajemných zákoutí domova. Jen jedenkrát, možná dvakrát tam byl. A i za doprovodu tatínka na něj tenkrát doléhal tísnivý pocit a strach před stinnými, zaprášenými prostory pod střešou, kde krovy nastavovaly svá těla, aby přes ně kdokoliv nepozorný zakopnul a navždy zůstal ležet v opuštěných tmách. Přesně tam vedly trubky, bílé jako obnažené kosti, na něž někdo, ještě před chvílí naposled zaklepal. Jeho oči se stále upínaly na dřevěný čtverec, přes dva metry vysoko nad hlavou.

Ve dvoře vrzla branka oznamující příchod rodičů.

Natíral štětkou drátěný plot nějakou smradlavou barvou, co by jej měla zakonzervovat a prodloužit životnost o několik let. Na černo. *Proběhlo to včera docela v pohodě. Žádný virgajz. Možná to bylo tím, že jsme ty kosočtverce zatřeli barvou ještě dříve, než se to rodiče na schůzce dozvěděli.* Byl vděčný za spásnou myšlenku svého kamaráda, spolupachatele. *Hm, ale důtka ředitele, to je skoro dvojka z chování,* uvažoval, jaký dopad může mít toto mravní hodnocení na jeho následující život.

Jak štětka přejížděla přes drátěná oka, černá barva se rozprskávala a tvořila tmavé drobné pihy na chlapcově obličejí.

Po každém chcaní vyryt klíčem do zdi kosočtverec, jak mě taková capina mohla napadnout, přemýšlel.

Pokračoval v natírání, dokud jej nepřerušil spásný hlas matky, svolávající k obědu. Na včerejší klepání si nevpomněl.

„Proč jsi nejel s nimi na výpravu?“ zeptal se starší z bratrů, který *Jantar* – místní skaut, po posledních prázdninách opustil. Přesto měl nutkání se sourozence nebo dobrého kamaráda ze třídy tu a tam zeptat, jak život v junáckém středisku dále probíhá.

„Prostě jsem nešel.“

„Že jsi to ani doma neřekl, až teď náhodou, když se tata zeptal. Že máte výpravu.“

„Zapomněl jsem na to. A ani se mně nechtělo.“

Nejstarší ze tří bratrů měl pocit, že se skutečný důvod nedozví anebo jej právě už zaslechl.

„Po obědě, jdu ke kompu já, jo? Jsem na řadě.“

„No dobře.“

Ležel na posteli a sledoval shrbená záda sourozence, jak se naklání nad obrazovkou jako sup nad přivlastněnou mršinou zvířete. Těkal očima od poházených věcí na zemi a čekal, než uplyne brášková půlhodinka strávená před monitorem. Zastavil se u skautské brašny s jako by vydutým břichem připomínajícím přejedeného strávníka. *Uzlovačka, kápezetka, nůž, skautský deníček s různými zálesáckými poznámkami, příklady šifer a podobně.* Vzpomínal, na povinnou výbavu mladého skauta. Dovnitř se však k jeho smůle nepodíval, deníček neprolistoval.

Hodinky ukazovaly 7:15, za dvacet minut měl být ve škole a už v lavici poslouchat vyučujícího. Zastavil se, pohled upřený k zemi, ke kaluži, na níž pableskovala barevná olejovitá skvrna. Otočil se přes rameno a podíval se k bílému domu s červenou střechou, kde bydlel. Zastrčil palce za popruhy školní aktovky a nervózně si ji na zádech poupravil. Zvažoval, jestli má svůj plán uskutečnit. Stačila malá lež a nemusel dnešní den, přinejmenším jeho první polovinu strávit mezi stěnami základní školy. Otočka a první krok domovu potvrdil jeho záškoláctví.

„No podělal jsem se, a tak jsem se otočil a šel raději domů,“ odpověděl do zeleného sluchátka. „Trenky jsem opral a pověsil na balkón,“ dodal zkroušeným hlasem.

„Tak zůstaň doma, uvař si černý čaj a běž si lehnout. Jez jenom rohlíky,“ řekla maminka, která chtěla pro svého syna jen to nejlepší. „Do školy dnes nemusíš, ale pak si nezapomeň dopsat sešity. Ahoj.“

„Ahoj,“ rozloučil se co nejvěrnějším hlasem stonajícího. *Povedlo se!* Usmálo se v něm vítězství, že všechno klaplo, nemusí jít do školy a dopoledne může strávit u počítače. Přesto příjemný pocit

úspěchu vystřídal vzápětí pocit viny. Zamířil do koupelny a k ospravedlnění svých činů si sednul na porcelán, i když se mu nechtělo.

Zkusmo zatlačil, ale nic ze sebe nedostal. Přesto se znovu pokusil. Ještě jednou, ucítil tlak až v hlavě. Chvíli ho tížilo špatné svědomí z malé, téměř bezvýznamné lži. *Ale kdo lze o nedůležitých věcech, snáze to zvládne u těch podstatných*, napadlo ho. Neradostně se usmál, předkloněný, dlaně na kolenou. Pozoroval, jak odkapává jedna kapka za druhou, z kohoutu ověčeného vodním kamenem. V té tichosti se s ozvěnou odrážely od dna vany a upoutávaly tak chlapcovu pozornost.

Zaslechl, jak se ozvala uvítací znělka operačního systému, poté co počítač úplně naběhl. Volume na reproduktorech bylo nastaveno dost hlasitě. *Na mikrofonech*, posměvačně se uchechl slovu, jak reproduktorům říkal jeho otec. Měl ho moc rád, snad nikdy mu to neřekl, ale to mu nebránilo v tom, aby si z něj občas s bratry utahoval.

KLEP, KLEP, klep a klep!

Trhl sebou, až se mu sevřely pŕlky. Zachytil se okraje vany, aby nesletěl z toaletní mísy. Cítil se na ní dost zranitelně, kalhoty i vyměněné trenýrky pod koleny, sám v prázdném domě.

Klep a KLEP! Ozvalo se z vedlejší místnosti.

Vyskočil, velké oči na jeho obličejí zářily jako žárovky. Natáhl si manšestráky.

Pootevřené dveře od ložnice rodičů, přes chodbu zavržaly.

„Vždycky zavržou, jako skoro všechny v baráku, když je průvan,“ vysvětloval si nahlas.

V rychlém stacatu kovově zazvonilo: Klep, klep a klep!

Ani nevěděl, odkud se v něm vzala kuráž, proběhl dveřmi, překročil chodbu a rychle, doplna otevřel ty do ložnice.

Z napŕl zataženého slunce dopadaly do místnosti paprsky, jako v nějakém biblickém výjevu. V ložnici ale nikdo nebyl. Oči upřel k trubce, mizící ve stropě. Čekal bez mrknutí, dlaně sevřené v krabíčku.

Dole ve sklepeš unaveně zavyl Černý, kterého vyrušil chlapcův rychlý pohyb o dvě poschodí výše.

KLEP, klep a KLEP!

Když trubku sledoval, zdály se mu úderý tak silné a hlasité, jako by se železo úplně chvělo.

„Kdo je na té houře?!“ zakřičel. Otočil se na patě a zabodl zraky do dřevěného poklopu ve stropě. „Kdo je tam?!“ zopakoval lehce chvějícím se hlasem.

KLEP, KLEP a KLEP! Bylo mu odpovědí.

Pohlédl k balkonu. Dostal nápad.

Potíciými prsty svíral starý, barvou oprýskaný dvoják, který přivláčel z balkónu. Nohu na prvním stupínku, stál tu pod dřevěným čtvercem ve stropě, bránou do míst, kde byl vždy zatím jen v otcově doprovodu. Dnes však se zvrácenou hlavou cestu na půdu pozoroval a když si představoval, že by měla být rozuzlením toho divného klepání, jako by jej hrdinství pouštělo.

Druhá, třetí a čtvrtá příčka. Nemohl si pomoci, musel na to přijít.

Klep, KLEP, klep a klep!

Zarazil se. Jenom na okamžik a pak rychle vyrazil, až neopatrné tempo rozkývalo nohy dvojáku.

Klep, KLEP!

Hlavou si pomohl, aby dřevěný nikterak těžký poklop uzavírající cestu na půdu nadzvedl a odsunul stranou. Stále ještě stojící na nejvyšší příčce žebře pohledem těkal po půdě. Prsty se přidržoval okraje vstupu do toho jiného světa. Slyšel jen svůj dech, cítil studený vzduch a prach, který poletoval v paprscích světla prostupujících skrz skleněné vikýře.

KLEP, klep a KLEP.

Prudce přešlápl, otočil se, žebřík pod ním se zapotácel. Něco se mihlo stínem, zašustilo a bylo to pryč. Nejbližší vikýř byl nad zaslepeným zakončením trubek ústředního topení dokořán otevřený.

Ke špinavé podlaze se v obloucích něco líně a klouzavě snášelo.

Zvonění ohlásilo konec přestávky. Schoval to za obal žakovské knížky, kterou zavřel a strčil do aktovky. Když přišel učitel přírodopisu, šum ve třídě se uklidnil. Děti jej měly rády. Z tohoto staršího pána vyzařoval respekt, obdiv a přirozená autorita. A také jakýsi klid, který v žacích probouzel zájem o učivo, anebo je mírnil natolik, aby alespoň zbytečně nevyrušovali. Byl to i jeho oblíbený kantor, ale teď učitelova slova kolem zadumaného chlapce v lavici ubíhala jako voda kolem kamenů v potoce. Příliš je nevnímal. Před očima měl stále černé pírkó, které se před několika dny sneslo k podlaze na půdě. Tam kde v otisku prachu zanechal své stopy. *Černé pírkó, co bys mi mohlo prozradit? Kdo to klepal?*

„Tývole, budeme psát písemku! Úplně mi to vypadlo z hlavy,“ šťouchl spolužák kluka do lokte. „Ani si nepamatuju, že by to ve čtvrtek říkal.“

„Ale říkal,“ otevřel pouzdro, aby si vytáhl něco na psaní.

Po skončení hodiny, když si balil věci, schválně zdržoval. Jindy v rychlosti naházal pomůcky do aktovky, ale dnes s přehnanou důsledností zavíral penál a zvlášť vkládal učebnici a sešit do aktovky jako do pořadače s pečlivostí zodpovědného úředníka.

„Ať to stihneš,“ usmál se na posledního žáka ve třídě učitel přírodopisu. Byl starší než jeho otec, prošedivělé vlasy, trochu pevnější ale ne tlustý. Jeden by řekl dobře stavěný, široká ramena, mohutné ruce. Z očí mu stále vyzařovala chuť do života, výraznější nadočnicové oblouky a silná brada, téměř jako pralidé, o nichž s vlastním zájmem tak rád poslouchačům ve třídě vyprávěl.

„No, chtěl jsem se vás na něco zeptat, pane učiteli,“ oči upřené do lavice.

„Povídej,“ povzbudil ho.

Zašustil obal, otevřela se žakovka a drobný chlapec, často zaujímavý postoj se shrbenými rameny, ukázal učiteli tmavé, černé pírkó. S nadějí v očích řekl nahlas otázku, kterou po téměř celou předešlou hodinu opatroval v mysli. „Že poznáte, z jakého je to ptáka?“

„Ukaž, naklonil se blíž a svrástil obočí. Prsty si promnul bradu a pak nepatrně pokýval v zamyšlení hlavou. „Na podzim jich bude hodně na polích.“

„Myslíte, že je to z havrana?“ neudržel se.

„Nebo také možná z šedivky.“

„Z jaké šedivky?“

„Kdes ho našel?“ otázal se na místo odpovědi.

„No, tomu byste neuvěřil,“ neurčitě vysvětlil chlapec. Chtěl si to nechat pro sebe, navíc si nebyl jistý, jestli by ho pan učitel neměl za hlupáka, kdyby řekl pravdu. *Jak může být na půdě, nějaká pitomá šedivka, která klepe na trubku od topení?*

„Hmmm,“ znovu zadumaně pokýval hlavou a odvrátil oči od chlapcovy dlaně k oknu. S podivně nepřítomným pohledem, hledícím na hřbety kopců v dáli. „Vrána šedá,“ dodal zastřeným hlasem, jako by mu tato událost něco tajemného připomínala.

Klepání v chlapci probouzelo různé pocity, strach, nedůvěru ale také jakousi lákavou touhu mu přijít na kloub. Dokonce ho napadla myšlenka, že zvonění v trubkách ústředního topení slyší jenom on anebo už ani on ne, protože několik dnů byl klid. Ležel v posteli, schoulený v poloze plodu, pažemi si objímal kolena.

„Co je? Je ti špatně?“ zeptala se.

Přikývl, tvář od matky odvrácenou.

„Kluci, už jste oblečení?“ Zavřela okno v pokojíčku. „Za pět minut jedeme. „Máme ti dnes koupit nové rifle a podzimní boty, bolí tě něco?“

„Břicho,“ tlumeně odpověděl, ve snaze, aby to znělo jako hlas stonajícího.

„Někomu je špatně?“ ozval se otcův hlubší hlas z chodby.

Když tátovi mlžil, měl z toho daleko horší pocit než v případě maminky. Doufal, že mu nebude muset odpovídat, ale ozvalo se jen: „Jestli je mu blbě, ať zůstane doma, pohlídá barák.“

„Fakt tě bolí břicho?“ chtěla se přesvědčit.

Němé zakývání.

„Dobře, donesu ti čaj a budeš ležet. Ale žádný počítač, o tom ani nepřemýšlej!“ dodala docela našťavaně, protože to, že chlapec s nimi nejel do města, neslo komplikace nutnost pořídit mu kalhoty a tenisky v některý jiný den.

Sice to přímo neslíbil, ale počítač dopoledne skutečně nezapnul. Převléknul se zpět do pyžama, jak mu matka přikázala, a seděl na nalakovaných parketách v ložnici. Pohled upřený do horního rohu místnosti. Čekal a lehce se pohupoval dopředu, dozadu, kolena objímal pažemi, aby mu bylo tepleji.

Asi už se to nikdy neozve, přemýšlel, v sedu už pocítoval ztuhlost a nepohodlí. Hodinu, která utekla jako nic, by kdysi v minulosti oznámily kukačkové hodiny z přízemí domova. Jenomže od dědovy smrti staré hodiny nikdo nenatáhl a dřevěný pěvec, který vždy v celou zakdáká tak i tentokrát mlčel. Možná jsem přece jen měl jet s nimi, aspoň bych to měl za sebou a nemusel se příště trmácet někde po obchodech. Nebavilo ho zkoušení oblečení a pak ještě čekání na maminku, která se přehrabovala v regálech, aby si vybrala něco slušivého správné velikosti.

Klep, KLEP.

Zaslechl zvuk, ale tentokrát, jako by někdo klepal na okno. *Jaktože z koupelny?!*

Klep, klep, klep a klep.

Rychle se zvedl, až se mu trochu zamotala hlava. Rozběhl se a hned byl před dveřmi, chytil za kliku, ale neotevřel.

KLEP, KLEP a KLEP, ozvalo se znovu.

„Doprdele, vždyť to je morseovka,“ řekl sobě nahlas a zaplavil ho příjemný pocit poznání. Zmáčkl kliku a už chtěl dveře vyplněné mléčným sotva průhledným sklem, otevřít, avšak v poslední chvíli se zarazil, ve strachu, že by to mohl zase vyplašit. Poznal, že na okně zvenčí něco sedělo. Tmavý rozpitý flek.

Klep, KLEP, KLEP...

Otočil se na patě a sebral v ložnici, z tatínkova stolu list papíru a tužku, jejíž hrot byl zastrouhán nožem. Aniž by znaky dokázal ihned přeložit v písmena, začal zaznamenávat tečky a čárky Morseo-

vy abecedy na papír: .--./-./../.---/-./..// -./-// --./-./.../-./-/-./..-//
 .../-./-./..// ../-./---/-./-/-./-//

Pozvedl oči k rozestřenému bodu za dveřmi, ale ten už stihl zmizet. Chvilí čekal v naději, že se ozve další klepání. Nic. Ticho. Pomalu pootevřel a nahlédl do koupelny škvírou mezi dveřmi a zárubní. Vana, umyvadlo, splachovací záchod se zažloutlou nádržkou vysoko nad mísou a okno, za nímž viděl sedlovitou střechu a komín. *Jestli tam kdy byla nějaká vrána šedivka, tak už rozhodně odletěla.* Pohlédl k listu papíru narychlo vyškubnutého z trhacího sešitu. List se začínal krabatit, jak se chlapci potily prsty. *Ale něco tam rozhodně být muselo*, pokyvoval hlavou jako by si chtěl potvrdit, že papír se zapsanými tečkami a čárkami je skutečný.

Usedl ke stolu, o který jste se museli pořádně zapřít, aby prozradil, že je skutečně rozviklaný. Otevřel bratrovu malou polní a s nedočkavostí vysypal na stůl vše, co bylo uvnitř. Deníček, tužka, uzlovačka, smotek březové kůry, obal od oplatku a pár drobných mincí. Než stihl chlebník odložit, vypadla z něj i takzvaná *kápezetka*, otevřela se a vše se z ní rozkutálelo po stole a na zem. *Doprdele práce!* Seskočil ze židle a začal sbírat užitečné drobnosti pod stolem.

Otevřel skautský deník a na každé stránce poznával bratrovo čitelné písmo, jaksi nadýchané, že svým způsobem stále připomínalo rukopis prvňáčka. „Kde to je...“ listoval jednu stránku za druhou, „tady!“ křikl. Položil svůj šifrovaný záznam na stůl a začal do něj podle klíče z deníčku doplňovat písmena. Pomalu, jedno písmenko za druhým, se před ním začínala rýsovat slova:

Přijdi na zahradu staré školky

Nadzvedl tvář od zprávy a s nepřítomným výrazem v očích hleděl skrz okno ven. Přemýšlel. Jednalo se o jasnou instrukci. Stará školka byla kdysi v místech, kde se dnes nacházela skautská klubovna. V podstatě se jednalo o stejnou budovu, která už rozhodně mateřinku nepřipomínala, alespoň ne z ulice. Uvnitř pozornému oku neu-

nikly indicie, prozrazující její původní účel. Jako by opět stál uvnitř, třeba v místech, kde se o stěnu opírala umyvadla a na bílých kachličkách si šlo všimnout stále patrných nálepek, které určovaly, komu patřil který plastový zobáček na pověšení ručníku. S velkou pravděpodobností si kdysi na jeden z nich věšela ručník i jeho matka. Na zahradu se dalo dostat jednoduše, buď přelézt bránu, nebo se protáhnout mezi jejím křídlem a stěnou sousedního domu, jak to dělávali menší, štíhlejší děti. Sám nevážil ani padesát kilo, takže jeho pohublost by mohla být tentokrát výhodou. „Jenže, co když mě někdo uvidí?“ zeptal se do ticha, tupý konec propisky přemýšlivě opřený o spodní ret. *Schůzku v klubovně teď mít nikdo nebude, a že by tam byl někdo z vedoucích, motal se po zahradě, je blbost. Jsou přece ve škole nebo v práci. Navíc bych mohl jít cestou kolem hřbitova, a tak potkat, co nejmiň lidí, zvažoval. A určo to stihnu, než přijdou rodiče. Možná brácha by už mohl být doma, ale toho bych zmáknul přemluvit, aby mlčel.* S mladším bratrem si byli dost blízcí, vlastně si spolek hráli a trávili více času než se starším. Ale při sobě drželi všichni tři, přesně jako v pověsti *O třech prutech Svatoplukových*, kterou jim častokrát vyprávěl děda.

Panty zavrzaly, zaklapl kovovou petlici, aby branku ode dvora zajistil. Prošel průchodem mezi domy, až k silnici. Rozhlédl se na obě strany. Skoro žádné auto před domem, ani živáčka. Jen mourovatá kočka se jako vyplašený lupič mihla naproti u sousedovic plotu, a zmizela za popelnicemi čekajícími na vývoz. Znovu si přečetl zprávu a vyrazil směrem do kopce, ke hřbitovu.

Když procházel parčíkem před cintorínem, zpomalil. Ohlédl se k jeho obrovské železné bráně, jejíž mřížoví bylo natřeno na černo, a které zdobilo kovové, dekorativně vyvedené stříbrné květy, co ani v nejmrazivější zimě neuvadly. Vyvolávaly v něm bázeň a pokoru. Zastavil se, aby vzpomněl na prarodiče. Hlavně na svého dědu, jelikož babička zemřela už před více lety a její obličej se v chlapcově paměti rok od roku více a více rozpíjel. Nejdříve zmizel její hlas, pak se začala rozmazávat tvář, až nakonec nezbylo nic, než nejsilnější

vzpomínky. Zašátral zkusmo v kapse modrošedé bundy s kapucí, ale svíčku ani sirky v ní samozřejmě nenašel.

Přálo mu štěstí, skoro nikoho nepotkal a těch pár důchodců jej buď nezahlédlo, nebo se nad tím, že není ve škole, nepozastavilo. Někteří jakoby jej přehlíželi nebo si jej dokonce vůbec nevšimli. Jejich chování mu připadalo podivné, jelikož ve vsi, jednalo se vlastně už o městys, se spousta lidí znala, případně byla zvědavá, co se kolem děje. Nebo obojí.

Protáhl se mezi brankou a domem, na zahradě zapískal kos, ale to nebyl pták, který ho upoutal. Ve skutečnosti jeho pozornost přitáhla šedivá vrána s tmavšími křídly, hlavou i ocasem. Oči se jí leskly jako onyxové korálky. Seděla na větvi vzrostlého smrku, po chlapcově pravé ruce. Upřeně ho pozorovala. Slétla na okenní římsu krytou okapem a její zobák křáplavě zabubnoval o plech natřený modrošedou barvou: Klep, KLEP, KLEP, KLEP. Klep...

Chlapec vše pohotově zaznamenal do čtverečkovaného trhačího bločku:

.---/.../--// -.../.../..--./-./---// .--/---/..././-./..--//

Ale šedivka na něj nečekala, až si znaky rozkóduje. Namísto toho, zatřepetala křídly a už seděla na trnce, se žlutým podzimním listím a několika zapomenutými svráštělými plody, které nikdo neposbíral.

Natočila hlavu, načepýřila peří, až se jí kolem krku vytvořil tmavý zubatý límec. Zakrákala na chlapce, aby zrychlil. Seskočila z větve a plachtila do zadní části zahrady, do míst, kde se svažovala, a kde se za nízkým zeleným plotkem bez branky, nacházel vstup do jiných světů. Zarostlý suchou travou, přísavníkem a strážem sesychajícím trnkovým keřem, jehož pokroucené haluze bránily a varovaly před vstupem do hlubin opuštěného sklepa.

Chlapec na sytě zelených, rosou kluzkých travinách, upadl na zadek, ale stihl zahlédnout, jak černá perut' zmizela v průchodu sklepení. Tužku ani trhačí bloček neupustil a chvějícími se prsty vzrušením do něj zaznamenal několik čárek a teček, aniž by je kdy rozluštil.

.../././.-././.-././.-// -././..././.-..././.-...// -./.-// -./.-././.-./.-// ---
/./.-./.-./.-// ---// ..././.-./.-./.-//

Tmavý chřtán polo zasypaného sklepa se otvíral před chlapcem jako bezedný trychtýř. Stál sám v klenutém průchodu. Závěsem z psího vína, který se mu otíral o ramena, procházelo slunce a prozrazovalo, harampádí a suť, choulící se a ukrývající se v beztvářích hromadách ve tmách podzemí. Jako by je lidská přítomnost probudila k životu a odpovídaly poté narušiteli zatuchlým dechem, v němž poletoval hrdlo dráždící prach. Pavučiny se v závěsech líně pohupovaly, podobné přízračným baldachýnům a bránily prohlédnout, co se dál v hlubinách nachází.

Tam vzadu, v nejbzdálenějším koutě se přece jen cosi zalesklo. Olejovitě opaleskující hladina neexistujícího jezera vpíjející se do samotné zdi. Přimhouřil víčka a přibližoval se k tomu výjevu, aby rozeznal víc. Po několika krocích rozpoznal na hladině odraz lidské tváře. Černovlasé dívky s buclatými tvářičkami a černýma očima plnýma obav. Nedokázal rozlišit, zda se plazí k němu nebo jako rak ustupuje pozadu úzkou štěrbinou v kamenné zdi. Natahovala ruku, jako by žádala o pomoc. Většina lidí by strnule přihlížela, ale chlapec přiskočil ve snaze jí zachytit. Na zem upustil papír s tečkami a čárkami, které posledně zaznamenal.

Tu však poznal, že se dívka nedívala na něj, ale do míst za jeho zády. Pro něco se chtěla v poslední chvíli natáhnout. Věc, která se jí odrážela v očích. Podivný disk s prázdným středem.

Jako by z obrovské dálky k chlapci doléhaly údery vraního zobáku: KLEP, Klep, KLEP... Tlumené něčím mezi ním a přicházejícími zvuky. Přesto jeho prsty svíraly tužku a rozřeseným rukopisem přepisoval údery zobáku do Morseovy abecedy.

..././.-././.-./.-...// ---/---/./.-/./.-/./.-// ...// /././..././.-// -./---/./.-/./.-...// -// ---/./.-/./.-// /./.-/./.-// ...//---/---/./.-/./.-// -./././..././.-/./.-...//
...// ---/./.-/---/---/./.-/---// -./---/---/./.-//

Strachem rozšířené oči, němý jazyk mu zabránil vydat sebe-menší hlásky. Snad plaval v tom podivném jezeru nebo se vznášel ve

vzduchu hustém jako olej. Nevěděl. Tlukot zobáku byl však méně a méně zřetelný. Vzdaloval se a slábl.

Chlapec se ve zlomku vteřiny rozplynul.

Zmizel.